

Development Guidelines on Academic Administration in the Digital Age for Private Educational Institution Administrators under Kamphaeng Phet Provincial Education Office

Patcharin Vattanaprom¹, and Pruettikul Pruettikul²

Department of Education, Faculty of Humanities and Social Science, Kamphaeng Phet Rajabhat University, Thailand

¹E-mail: nitinaivatt6@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-8998-8652>

²E-mail: pruettikul_9@hotmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-6542-3408>

Received 23/10/2025

Revised 24/01/2026

Accepted 26/02/2026

Abstract

Background and Aims: Thailand's education reform and the "Thailand 4.0" agenda require private schools to manage academic administration on a digital basis. School administrators are pivotal in aligning curriculum, instruction, assessment, and supervision with educational technologies and learners' digital competencies. This paper aims to: (1) examine the current conditions and problems of academic administration in the digital era among private school administrators under the Kamphaeng Phet Provincial Education Office; (2) compare administrative conditions by personal variables; and (3) propose development guidelines.

Methodology: A two-phase mixed-methods design: Phase 1 surveyed conditions/problems and conducted comparisons; Phase 2 synthesized development guidelines. The population comprised 34 administrators and 717 teachers (Academic Year 2024). The sample included 260 participants selected via Krejcie & Morgan (1970) and proportionate stratified sampling. Instruments were a 70-item 5-point Likert questionnaire (IOC 0.80–1.00; $\alpha = 0.982$) and expert interviews with 17 specialists. Data were analyzed using mean, SD, t-test, and one-way ANOVA.

Results: Overall academic administration was at a high level ($M = 4.21$, $SD = 0.64$). Mean scores ranked as: (1) AI-era curriculum development, (2) AI-integrated instruction, (3) platform-based assessment and evaluation, (4) digital media/innovation/educational technology, and (5) digital supervision. Differences were significant by "work experience" at the .05 level, but not by "position." Key issues included insufficient curriculum support, outdated data systems, limited collaborative planning, uneven use of digital media by teachers, weak utilization of assessment results for instructional improvement, and underutilization of online supervision.

Conclusion: While private schools demonstrate a high level of digital-era academic administration, improvements are needed in data systems, curriculum, digital media use, assessment utilization, and e-supervision. Recommended guidelines include teacher training in AI/Big Data, curriculum alignment with 21st-century skills, promotion of blended/online learning via LMS and personalized learning, competency-based assessment with data analytics, and e-supervision through coaching and mentoring on digital platforms.

Keywords: Academic Administration in the Digital Era; Artificial Intelligence (AI); Private School Administrator

แนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชนสังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร

พัชรินทร์ วัฒนพรหม¹ และพฤตพิณ พฤตพิณกุล²

สาขาวิชาบริหารการศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: การปฏิรูปการศึกษาไทยและบริบท “Thailand 4.0” ผลักดันให้สถานศึกษาเอกชนต้องพัฒนาการบริหารงานวิชาการบนฐานดิจิทัล โดยผู้บริหารมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนหลักสูตร การสอน การวัดประเมิน และการนิเทศให้สอดคล้องเทคโนโลยีและสมรรถนะดิจิทัลของผู้เรียน การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร (2) เปรียบเทียบสภาพการบริหารตามตัวแปรส่วนบุคคล และ (3) เสนอแนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

ระเบียบวิธีการวิจัย: การวิจัยแบบผสมผสาน 2 ขั้นตอน: ขั้นตอนที่ 1 สำรวจสภาพ/ปัญหาและเปรียบเทียบ; ขั้นตอนที่ 2 สังเคราะห์แนวทางการพัฒนา ประชากรคือผู้บริหาร 34 คน และครู 717 คน (ปีการศึกษา 2567) กลุ่มตัวอย่าง 260 คน กำหนดด้วยตาราง Krejcie & Morgan (1970) และสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน เครื่องมือแบบสอบถามมาตราส่วน 5 ระดับ 70 ข้อ (IOC 0.80–1.00; $\alpha = 0.982$) และแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 17 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ One-way ANOVA

ผลการวิจัย: ภาพรวมการบริหารงานวิชาการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม = 4.21, SD = 0.64) เรียงลำดับค่าเฉลี่ย: (1) พัฒนาหลักสูตรยุคดิจิทัล (2) การสอนบูรณาการแบบปัญญาประดิษฐ์ (3) การวัดและประเมินผลเชิงแพลตฟอร์ม (4) สื่อ/นวัตกรรม/เทคโนโลยีการศึกษา และ (5) นิเทศด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล แตกต่างตาม “ประสบการณ์ทำงาน” อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ “ตำแหน่ง” ไม่แตกต่าง ปัญหาที่พบ ได้แก่ การสนับสนุนหลักสูตรและฐานข้อมูลไม่ทันสมัย ความร่วมมือในการวางแผนพัฒนาคุณภาพ การใช้สื่อดิจิทัลของครู การนำผลประเมินไปใช้ปรับการสอน และการนิเทศผ่านระบบออนไลน์

สรุปผล: การบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลของสถานศึกษาเอกชนมีระดับสูง แต่ยังต้องยกระดับระบบข้อมูล หลักสูตร การใช้สื่อดิจิทัล การใช้ผลประเมิน และการนิเทศ โดยแนวทางที่เสนอคือ การอบรมครูด้าน AI/Big Data ปรับหลักสูตรสู่ทักษะศตวรรษที่ 21 ส่งเสริม Blended/Online Learning ด้วย LMS และ Personalized Learning พัฒนาเครื่องมือประเมินฐานสมรรถนะพร้อมวิเคราะห์ข้อมูลรายบุคคล และใช้ e-Supervision แบบโค้ชและพี่เลี้ยงบนแพลตฟอร์มดิจิทัล

คำสำคัญ: การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล; ปัญญาประดิษฐ์; ผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน

บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้กำหนดให้รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุน ให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้ และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สนับสนุนการค้นคว้างานวิจัย

ในศิลปวิทยาการแขนงต่างๆ เร่งรัดการศึกษาวិทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครูและส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมชาติ ดังนั้น จึงสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ เพื่อเป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารและจัดการศึกษาอบรมให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด อย่างไรก็ตาม การดำเนินการจัดการศึกษาทั้งในปัจจุบันและในอนาคต คงปฏิเสธไม่ได้ถึงความจำเป็นต่อการนำเอาเทคโนโลยีมาใช้เพื่อดำเนินการจัดการศึกษา ในการนี้ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติตระหนักถึงประเด็นนี้ จึงได้นำเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาบรรจุลงไปพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติอย่างเน้นหนักและชัดเจนในหมวดที่ 9 ว่าด้วยเรื่องเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การขับเคลื่อนต่างๆ ของสถานศึกษาที่จะให้เป็นไปตามความในหมวดที่ 9 นั้น ผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องมีการนำทางดิจิทัล ซึ่งจะทำให้การบริหารงานมีความสอดคล้องกับ พรบ. ฉบับดังกล่าว ทำให้ครูสามารถพัฒนาขีดความสามารถของตนเองในฐานะที่เป็นผู้ผลิตและผู้ใช้ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สามารถถ่ายทอดความรู้ด้านเทคโนโลยีให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เช่น การใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นคว้าหาข้อมูล รวมกลุ่มเพื่อกำหนดนโยบายแผน การพัฒนาการใช้และการประเมินคุณภาพและประสิทธิภาพของการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการศึกษามากที่สุด รัฐบาลได้กำหนดวิสัยทัศน์เชิงนโยบายโมเดลการพัฒนาเศรษฐกิจไทยแลนด์ 4.0 เน้นการขับเคลื่อนประเทศด้วยนวัตกรรม ซึ่งต้องใช้ศักยภาพของมนุษย์เป็นตัวนำและขับเคลื่อนด้วย ปัญญาของ คน ต้องลงทุนในมนุษย์ให้เป็นผลผลิตที่ดี ทุกคนได้รับโอกาสเท่าเทียมกันและอยู่อย่างยั่งยืน (สุวิทย์ เมษินทรีย์, 2560) การบริหารจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับองค์กร เนื่องจากการบริหารจะเป็นการดำเนินงาน หรือการปฏิบัติงานใดๆ ขององค์กรจะเกี่ยวข้องกับคน สิ่งของและองค์การ โดยครอบคลุมเรื่องต่างๆ 5 กลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ 1) กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ 2) กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ 3) กลุ่มเครื่องมืออุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้อิเล็กทรอนิกส์ควบคุม 4) กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว 5) กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง โดยพัฒนาการจัดการศึกษา ดำเนินการมาเป็นระยะดังนี้ Education 1.0 คือ การจัดการศึกษาที่การสอนแบบครูเป็นผู้ให้นักเรียนเป็นผู้รับ เน้นการท่องจำตำราและทำแบบฝึกหัดตามตำรา ไม่ได้เน้นกระบวนการเรียนรู้ตามความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน Education 2.0 คือ การจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจและแตกต่างระหว่างบุคคล ปลุกฝังให้ผู้เรียนมีจิตวิญญาณแห่งเรียนรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง จากแหล่งเรียนรู้ภายในและภายนอกโรงเรียน ครู คือ ผู้สนับสนุน ผู้อยู่เบื้องหลังของความสำเร็จ และเป็นแหล่งเรียนรู้ของผู้เรียน Education 3.0 คือ การจัดการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนรู้จักการสร้างองค์ความรู้ใหม่ และสิ่งประดิษฐ์ใหม่โดยการใช้กระบวนการทางปัญญา (กระบวนการคิด) กระบวนการทางสังคม (กระบวนการกลุ่ม) และให้ผู้เรียนปฏิสัมพันธ์และมีส่วนร่วมในการเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ โดยครูมีบทบาทเป็นผู้อำนวยการความสะอาดจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียน Education 4.0 คือ การจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้เรียนที่เปลี่ยนไปการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นเครื่องกระตุ้นการเรียนรู้ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างสรรค์นวัตกรรมและการวิจัยด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อเพิ่มขีดความสามารถแข่งขันของประเทศ เพื่อให้ก้าวไปสู่การศึกษาไทย 4.0 กระทรวงศึกษาธิการได้จัดส่งเสริมสนับสนุนโครงการสำคัญ ได้แก่ ลดเวลาเรียน

เพิ่มเวลารู้ การยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษ พัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และเทคโนโลยี พัฒนานักวิจัยหลากหลายสาขา การจัดการเรียนการสอน STEM การศึกษาความร่วมมือ “สานพลังประชารัฐ” ทิศทางแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2574 ประกอบด้วย 1) คนไทยเป็นพลเมืองดี มีคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และสมรรถนะที่สอดคล้องกับบทบาทผู้ดีของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ ยุทธศาสตร์ชาติ 20ปี และยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 2) สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และคุณธรรม จริยธรรม รู้รักสามัคคี และร่วมมือผนึกกำลังมุ่งสู่การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และ 3) ประเทศไทยก้าวข้ามกับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลางและความเหลื่อมล้ำภายในประเทศลดลง

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ให้ความสำคัญกับการลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและยกระดับคุณภาพการศึกษาให้กับประชาชนในทุกช่วงวัย ดังที่กำหนดไว้ในวิสัยทัศน์ “บูรณาการจัดการศึกษา อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีคุณภาพและทักษะที่จำเป็นในโลกยุคใหม่” และกำหนดพันธกิจส่งเสริม สนับสนุน การสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษาอย่างทั่วถึง เหมาะสมตามศักยภาพและช่วงวัยของผู้เรียน เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา ผ่านกลไกการเพิ่มและกระจายโอกาสทางการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงโอกาสทางการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ได้อย่างหลากหลายครอบคลุมทุกพื้นที่และกลุ่มเป้าหมาย พร้อมทั้งส่งเสริม พัฒนาสื่อการเรียนรู้ผ่าน 3 เทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสมต่อการเข้าถึงและพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานของสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ สามารถขับเคลื่อนการบรรลุเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ และแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสาม (พ.ศ. 2566–2570) แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2560–2579) รวมทั้งแผนนโยบายและยุทธศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งผลจากการประเมินมาตรฐานการศึกษาด้านต่างๆ ทั้งผลสอบ O-net, NT 2 ปีซ้อนหลังที่ผ่านมา มีหลายโรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร ยังมีหลายวิชาที่ยังต่ำกว่าเกณฑ์ทั้งระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและระดับประเทศ ซึ่งสะท้อนการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2566)

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง แนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาการบริหารงานในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน
2. เพื่อเปรียบเทียบสภาพการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ตามตัวแปรตำแหน่งและประสบการณ์การทำงาน
3. เพื่อหาแนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน

การทบทวนวรรณกรรม

การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา

การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล หมายถึง การบริหารจัดการกระบวนการทางวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญ เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมดิจิทัลและนโยบายประเทศไทย 4.0 ผู้บริหารสถานศึกษาจึงต้องมีบทบาททั้งในด้านการกำหนดนโยบาย วางแผน พัฒนา และขับเคลื่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ดิจิทัลเทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยได้สังเคราะห์แนวคิดจากงานของพระราชวุธ ปัญญาชีโร (2561), วิรากร มนรัตน์ (2562), ภคพร เล็กนอก (2563), พระอนันต์ ธมมวิริโย (2564), พันทา สวัสดิ์ และชัยยุทธ ศิริสุทธิ์ (2564), วีรภัทร ภักดีพงษ์ (2565), และทวี หนูพันธ์ (2565) ซึ่งต่างเน้นบทบาทของผู้บริหารในการขับเคลื่อนงานวิชาการให้สอดคล้องกับโลกยุคดิจิทัล โดยสรุปกรอบสาระสำคัญออกเป็น 5 ด้านหลัก ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development)

ผู้บริหารต้องพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสมรรถนะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 และแนวโน้มเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น การบูรณาการเนื้อหา STEM, Coding, AI และ Data Literacy เพื่อสร้างผู้เรียนที่มีทักษะดิจิทัล การคิดวิเคราะห์ และการเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่อง

2. การจัดการเรียนการสอน (Instructional Management)

การจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลเน้นรูปแบบ Blended Learning, Online Learning และ Personalized Learning โดยใช้แพลตฟอร์มดิจิทัล เช่น Google Classroom, Microsoft Teams, หรือ Moodle เพื่อให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา ผู้บริหารจึงควรส่งเสริมให้ครูออกแบบการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการสอน

3. การพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา (Educational Media, Innovation, and Technology Development)

ผู้บริหารต้องสนับสนุนให้ครูสร้างและใช้สื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอ อินโฟกราฟิก เกมการเรียนรู้ และระบบ AR/VR เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม รวมถึงจัดให้มีศูนย์นวัตกรรมการเรียนรู้ (Innovation Hub) ภายในโรงเรียน เพื่อส่งเสริมการผลิตและใช้สื่ออย่างเป็นระบบ

4. การวัดผลและประเมินผล (Assessment and Evaluation)

การวัดผลในยุคดิจิทัลควรพัฒนาไปสู่ “Platform-based Assessment” ที่ใช้ระบบออนไลน์ในการเก็บข้อมูล วิเคราะห์ผล และสะท้อนผลลัพท์แบบ Real-time เช่น การใช้ระบบ LMS หรือ Data Analytics เพื่อประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนในเชิงสมรรถนะ (Competency-based Assessment)

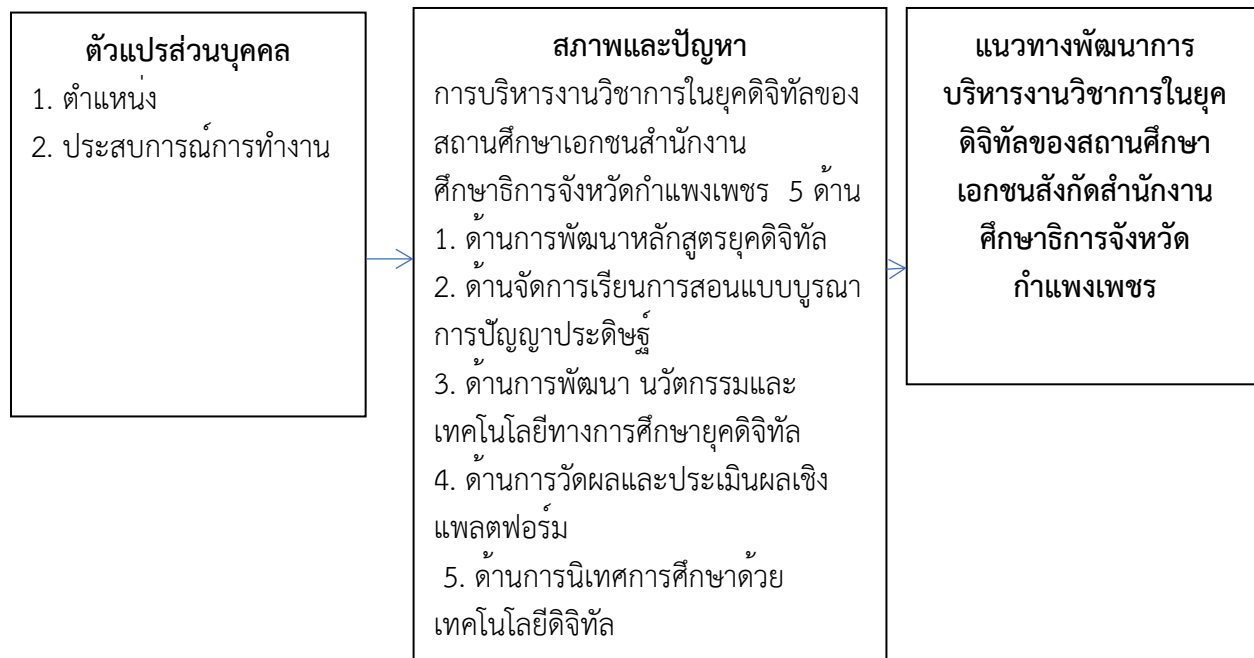
5. การนิเทศการศึกษา (Educational Supervision)

ผู้บริหารควรใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาการนิเทศการศึกษา เช่น e-Supervision หรือ Virtual Coaching ผ่านระบบประชุมออนไลน์ และเครื่องมือดิจิทัล เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้บริหาร ครู และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา อีกทั้งเป็นช่องทางแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices)

สรุปการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลจึงเป็นกระบวนการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับการบริหารหลักสูตร การสอน การประเมิน และการนิเทศ เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาทั้งระบบ ผู้บริหารสถานศึกษาจึงต้อง

มีทั้งภาวะผู้นำทางดิจิทัล (Digital Leadership) และความสามารถในการบริหารจัดการเชิงเทคโนโลยี เพื่อให้สถานศึกษาก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลกการศึกษาในศตวรรษที่ 21 อย่างยั่งยืน

กรอบแนวคิดการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-method Methodology) มี 2 ขั้นตอนการวิจัย ดังนี้คือ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหาและเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน และขั้นตอนที่ 2 การหาแนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหาและเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน และขั้นตอนที่ 2 การหาแนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน

ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ของสถานศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2567 จำนวน 34 คน และ ครูผู้สอนของสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร ปีการศึกษา 2567 จำนวน 717 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนสถานศึกษาเอกชนในจังหวัดกำแพงเพชร ปีการศึกษา 2567 จำนวน 260 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการเปิดตาราง Krejcie and Morgan (1970) และสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น โดยใช้สัดส่วน

เครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ รวมทั้งสิ้น 70 ข้อ ที่ผ่านการหาความตรงเชิงเนื้อหาและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม พบว่า มีค่า IOC ของแต่ละข้อ อยู่ในช่วงตั้งแต่ 0.80-1.00 และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ทั้งฉบับ เท่ากับ 0.982

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 การหาแนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ รวมจำนวน 17 คน โดยวิธีคัดเลือกแบบเจาะจงตามคุณสมบัติ คือ 1) ผู้ที่มีความรู้ในด้านการบริหารการศึกษา 2) ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารสถานศึกษา และ 3) ผู้ที่มีความชำนาญ ความเชี่ยวชาญหรือความสำเร็จด้านการบริหารการศึกษา

เครื่องมือวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ จำนวน 1 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

1. การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน

ตารางที่ 1 การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน

การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน	$\bar{X}$	SD	แปลผล
1. ด้านการพัฒนาหลักสูตรยุคดิจิทัล	4.41	0.55	มาก
2. ด้านการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการปัญญาประดิษฐ์	4.28	0.63	มาก
3. ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษายุคดิจิทัล	4.14	0.80	มาก
4. ด้านการวัดผลและประเมินผลเชิงแพลตฟอร์ม	4.24	0.77	มาก
5. ด้านการนิเทศการศึกษาด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล	3.97	0.67	มาก
รวม	4.21	0.64	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ในภาพรวม พบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$, $SD = 0.64$) เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ 1) ด้านการพัฒนาหลักสูตรยุคดิจิทัล 2) ด้านการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการปัญญาประดิษฐ์ 3) ด้านการวัดผลและประเมินผลเชิงแพลตฟอร์ม 4) ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษายุคดิจิทัล และ 5) และด้านการนิเทศการศึกษาด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล

2. การเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน จำแนกตามตำแหน่ง พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน จำแนกตามตำแหน่ง

การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล ของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน	เพศ				t	Sig.
	ผู้บริหาร		ครู			
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1. ด้านการพัฒนาหลักสูตรยุคดิจิทัล	4.58	0.48	4.41	0.55	1.03	.303

การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล ของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน	เพศ				t	Sig.
	ผู้บริหาร		ครู			
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน แบบบูรณาการปัญญาประดิษฐ์	4.33	0.63	4.28	0.64	0.26	.795
3. ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และ เทคโนโลยีทางการศึกษายุคดิจิทัล	4.16	0.84	4.14	0.80	0.07	.949
4. ด้านการวัดผลและ ประเมินผล เชิงแพลตฟอร์ม	4.47	0.50	4.23	0.78	1.00	.318
5. ด้านการนิเทศการศึกษา ด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล	4.27	0.47	3.95	0.68	1.56	.122
รวมเฉลี่ย	4.36	0.48	4.20	0.65	0.81	.418

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน จำแนกตามตำแหน่ง พบว่า โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

3. การเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน จำแนกตาม ประสบการณ์การทำงาน พบว่า โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน เป็นรายคู่

ประสบการณ์ การทำงาน	$\bar{X}$	ประสบการณ์การทำงาน		
		ไม่เกิน 5 ปี	5-10 ปี	10 ปีขึ้นไป
		3.64	4.23	4.53
ไม่เกิน 5 ปี	3.64		-0.59**	-0.89**
5-10 ปี	4.23			-0.30**
10 ปีขึ้นไป	4.53			

** $p < .01$

จากตารางที่ 3 พบว่า การเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร จำแนกตามตัวแปร ประสบการณ์การทำงาน โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe ทำการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่า แตกต่างกันทั้ง 3 คู่ คู่ที่แตกต่างกัน คือ ระหว่างประสบการณ์การทำงาน ไม่เกิน 5 ปี ($\bar{X} = 3.64$) กับ ประสบการณ์การทำงาน 5-10 ปี ($\bar{X} = 4.23$) ระหว่างประสบการณ์การทำงาน ไม่เกิน 5 ปี ($\bar{X} = 3.64$) กับ ประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 4.53$) และ ระหว่างประสบการณ์

การทำงาน 5-10 ปี ($\bar{X} = 4.23$) กับ ประสิทธิภาพการทำงาน 10 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 4.53$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ปัญหาทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน คือ

4.1 ด้านการพัฒนาหลักสูตรยุคดิจิทัล คือ โรงเรียนมีการสนับสนุนในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาครอบคลุมทุกตัวชี้วัดที่จะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพและสอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ตรงกับความต้องการของผู้เรียนเพื่อให้ตามบรรลุตตามเป้าหมายของสถานศึกษาในยุคดิจิทัลและไม่มีจัดเก็บฐานข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน (ความถี่ = 20, ร้อยละ = 7.69)

4.2 ด้านการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการปัญญาประดิษฐ์ คือ โรงเรียนได้รับความร่วมมือจากครูผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้อง เพื่อวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน (ความถี่ = 22, ร้อยละ = 8.46)

4.3 ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษายุคดิจิทัล คือ การสนับสนุนให้ครูใช้สื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอ, อินโฟกราฟิก, หรือเกมเพื่อการเรียนรู้และการประเมินผล (ความถี่ = 29, ร้อยละ = 11.15)

4.4 ด้านการวัดผลและประเมินผลเชิงแพลตฟอร์ม คือ โรงเรียนยังไม่สามารถนำผลการประเมินไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน (ความถี่ = 28, ร้อยละ = 10.77)

4.5 ด้านการนิเทศการศึกษาด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล คือ โรงเรียนสามารถใช้โปรแกรมประชุมทางไกลเพื่อจัดการประชุมนิเทศระหว่างผู้บริหาร ครู และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา (ความถี่ = 30, ร้อยละ = 11.54)

5. แนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร คือ 1) อบรมครูด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัล เน้น การใช้ AI และ Big Data วิเคราะห์การเรียนรู้ 2) ปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 และสมรรถนะดิจิทัล บูรณาการเนื้อหา STEM, Coding, AI, Data Literacy 3) ส่งเสริม Blended Learning, Online Learning ใช้ LMS เช่น Google Classroom, Moodle, Microsoft Teams และส่งเสริม Personalized Learning ให้เหมาะกับผู้เรียน 4) พัฒนาเครื่องมือวัดสมรรถนะ (Competency-based Assessment) และใช้ Data Analytics วิเคราะห์ผลรายบุคคล และ 5) ใช้ e-Supervision นิเทศออนไลน์และนิเทศแบบ Coaching & Mentoring ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัล

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สรุปได้ว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ 1) ด้านการพัฒนาหลักสูตรยุคดิจิทัล 2) ด้านการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการปัญญาประดิษฐ์ 3) ด้านการวัดผลและประเมินผลเชิงแพลตฟอร์ม 4) ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษายุคดิจิทัล และ 5) และด้านการนิเทศการศึกษาด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1.1 ผลการศึกษการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ด้านการพัฒนาหลักสูตรยุคดิจิทัล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สถานศึกษามีกระบวนการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกประเภท มีการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เกิดความร่วมมือของบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งผู้บริหาร ผู้ปกครอง ชุมชนตลอดจนตัวผู้เรียน มีระบบการควบคุมคุณภาพในด้านการจัดการเรียนรู้ และกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียนให้เป็นไปตามที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนดไว้ มีการนำผลการประเมินมาปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ สถานศึกษามีการวิเคราะห์ข้อมูลหลักสูตรข้อมูลสารสนเทศ

สภาพปัญหาและความต้องการของสถานศึกษา ชุมชนและท้องถิ่น วิเคราะห์สภาพแวดล้อมและประเมินสถานศึกษาเพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย โดยมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย รวมทั้งคณะกรรมการสถานศึกษา จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ เป้าหมาย ได้อย่างเหมาะสม นำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ และมีการบริหารจัดการหลักสูตรได้อย่างเหมาะสม มีการนิเทศ ติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตร สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรรณ พินทุสมิต (2560) ได้ศึกษาเรื่อง การปฏิบัติงานด้านการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาระดับประถมศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานด้านการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาระดับประถมศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี ด้านการพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกตกนก สวยคำขาว (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนราชินีบูรณะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนราชินีบูรณะ ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา อยู่ในระดับมากด้วยเช่นเดียวกัน

1.2 ผลการศึกษาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร ด้านการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการปัญญาประดิษฐ์ อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ โรงเรียนมีการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามหลักสูตรที่วางไว้ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและพัฒนาทักษะที่จำเป็นในอนาคตให้กับนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จรรยาภรณ์ ภูกลาง (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแนวทางการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัจจุบันการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดการเรียนการสอน อยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวีรภัทร ภักดีพงษ์ และคณะ (2565) ที่ศึกษาเรื่อง แนวทางการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษายุคดิจิทัล ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร พบว่า ทางการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา ด้านงานวัดผล ประเมินผล อยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกัน

1.3 ผลการศึกษาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร ด้านการวัดผลและประเมินผลเชิงแพลตฟอร์ม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ งานวัดผล ประเมินผล และการเทียบโอนผลการเรียน เป็นงานที่โรงเรียนต้องปฏิบัติตามระเบียบการวัดผล ประเมินผลและรายงานผลการประเมินให้ผู้เรียนทราบ เพื่อปรับปรุงและพัฒนาผลการเรียน โดยการสนับสนุนของผู้บริหาร ผู้บริหารและครูมีการวางแผนการวัดผล ประเมินผล อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จรรยาภรณ์ ภูกลาง (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาแนวทางการบริหารงานวิชาการ ของสถานศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัจจุบันการบริหารงานวิชาการ ด้านการวัดผลประเมินผล อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิตยา ตุกสันติยะ และพรทิวา ชนะโยธา (2567) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ระดับการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลของผู้บริหารสังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดร้อยเอ็ด ด้านการวัดผลและประเมินผล อยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกัน

1.4 ผลการศึกษาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษายุคดิจิทัล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารสนับสนุนให้โรงเรียนมีการใช้สื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย จัดหาสื่อเทคโนโลยีให้

เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียน มีการพัฒนาอบรมครู นักเรียนให้สามารถใช้สื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จรรยาภรณ์ ภูกลาง (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาแนวทางการบริหารงานวิชาการ ของสถานศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัจจุบันการบริหารงานวิชาการ ด้านการพัฒนาสื่อ และนวัตกรรม อยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวีรภัทร ภักดีพงษ์ และคณะ (2565) ได้ศึกษาแนวทางการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษายุคดิจิทัล ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร พบว่า ทางการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา ด้านการพัฒนาและใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา อยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกัน

1.5 ผลการศึกษการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร ด้านการนิเทศการศึกษาด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารสนับสนุนให้โรงเรียนมีการนิเทศกันเองภายในโรงเรียน และได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์ ทั้งระบบออนไลน์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จรรยาภรณ์ ภูกลาง (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาแนวทางการบริหารงานวิชาการ ของสถานศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัจจุบันการบริหารงานวิชาการ ด้านการนิเทศการศึกษา อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตติยา จันทรสว่าง, พระครูปริยัติคุณ รั้งสี และประสงค์ หัสรินทร์ (2566) ศึกษาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลตามหลักภาวนา 4 ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาด้านการนิเทศ อยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวีรภัทร ภักดีพงษ์ และคณะ (2565) ที่ศึกษาเรื่องแนวทางการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษายุคดิจิทัล ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร พบว่า ทางการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา ด้านการนิเทศ อยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร จำแนกตามตัวแปร ตำแหน่งและประสบการณ์การทำงาน

2.1 ผลการเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน จำแนกตามเพศ พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด คือ การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร จำแนกตามตัวแปร ตำแหน่ง พบว่า ไม่แตกต่างกัน

2.2 การเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด คือ การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกำแพงเพชร จำแนกตามตัวแปร ประสบการณ์การทำงาน โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคู่ที่แตกต่างกัน คือ ระหว่างประสบการณ์การทำงาน 1-5 ปี กับ ประสบการณ์การทำงาน 6-10 ปี ระหว่างประสบการณ์การทำงาน 1-5 ปี กับ ประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป และ ระหว่างประสบการณ์การทำงาน 6-10 ปี กับ ประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป สอดคล้องกับ นิตยา ตุกสันเทียะ และพรทิพา ชนะโยธา (2567) ที่ศึกษาการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลของ

ผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดร้อยเอ็ด
จำแนกประสบการณ์ทำงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ควรให้ความสำคัญต่อกระบวนการนิเทศการศึกษา และควรเน้นให้สถานศึกษาให้ความสำคัญต่อการนิเทศการศึกษาในโรงเรียนให้เป็นไปอย่างต่อเนื่องเพราะงานด้านวิชาการเป็นหัวใจของการบริหารงานในสถานศึกษาเนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ด้านการนิเทศการศึกษา มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด
2. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ควรให้ความสำคัญในการต่อยอดขยายผลในเรื่องการพัฒนาหลักสูตรอย่างจริงจังและต่อเนื่องและยั่งยืน เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ด้านการพัฒนาหลักสูตรมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงที่สุด

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ผู้บริหารควรยกระดับการบริหารงานวิชาการ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ด้านการนิเทศการศึกษา มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด
2. ผู้บริหารควรส่งเสริมสนับสนุนและยกระดับการบริหารงานวิชาการด้านอื่น ๆ ให้สูงขึ้นด้วยเช่นเดียวกัน ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า ระดับการบริหารงานวิชาการ ทุก ๆ ด้านอยู่ในระดับมาก ควรยกระดับให้อยู่ในระดับมากที่สุด
3. ผู้บริหารสถานศึกษาควรนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะการจัดการศึกษาในยุคปัจจุบันจำเป็นต้องนำเทคโนโลยีเข้ามาส่งเสริมสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพเนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่ 4

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาและพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของสถานศึกษาขึ้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาต่าง ๆ อาจศึกษาตัวแปรใหม่ เช่น ภาวะผู้นำทางดิจิทัลของครู หรือสมรรถนะของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2566). นโยบายและจุดเน้นกระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีงบประมาณ 2566.

กระทรวงศึกษาธิการ.

เกตกนก สวยคำขาว. (2561). การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนราชินีบูรณะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 9 (การค้นคว้าอิสระ ศษ.ม. สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย). มหาวิทยาลัย
ศิลปากร.

จรรยาภรณ์ ภูกลาง. (2564). การพัฒนาแนวทางการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาขนาดเล็กสังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.

- ทวี หนูพันธ์, พระครูสังฆรักษ์จักรกฤษณ์ ฐิริปัญญา, & อุดร เขียวอ่อน. (2565). แนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลตามหลักอิทธิบาท 4 ของโรงเรียนกลุ่มศรีพุทธ จังหวัดสมุทรปราการ. *วารสารสังคมศาสตร์ปัญญาพัฒนา*, 4(4), 199–210.
- นิตยา ตักสันเทียะ, & พรทิวา ชนะโยธา. (2567). การบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดร้อยเอ็ด. *วารสารการบริหารการศึกษา มจร. วิทยาเขตร้อยเอ็ด*, 4(2), 365–379.
- พรพรมณ พินทุสมิต. (2560). การปฏิบัติงานด้านการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา ระดับประถมศึกษาในจังหวัดปทุมธานี (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- พระราชา ภูณูวชิโร (เพชรไพร). (2561). การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัลตามหลักสัปปุริสธรรม 7 โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระอนันต์ ธมมวิริโย (นามทอง), สุนทร สายคำ, & ประจิตร มหาหิง. (2564). การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 1. *Journal of Modern Learning Development*, 6(1), 264–276.
- พันทา สวัสดิ์, & ชัยยุทธ บุญเต็ม. (2564). แนวทางการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการบริหารงานวิชาการของศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษา อำเภอบึงสามพัน จังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภคพร เลิกนอก. (2563). การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัลสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 4. *วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 7(2), 151–166.
- รัตติยา จันทรวงศ์, พระครูปริยัติคุณรังสี, & ประสงค์ หัสรินทร์. (2566). การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลตามหลักอริยสัจ 4. *วารสารการบริหารการศึกษา มจร. วิทยาเขตร้อยเอ็ด*, 3(2), 105–116.
- วิรากร มนรัตน์. (2562). บทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมงานวิชาการยุคดิจิทัลของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- วีรภัทร ภักดีพงษ์, อานนท์ เมธีวรฉัตร, & วินัย ทองมัน. (2565). แนวทางการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษายุคดิจิทัลตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 5(4), 241–254.
- สุวิทย์ เมษินทรีย์. (2560). *ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและการพัฒนาที่ยั่งยืน: กระบวนทัศน์การพัฒนาสู่ประเทศไทย 4.0*. ศูนย์ศึกษาปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาที่ยั่งยืน สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607–610.